

JOSEP LOSADA

ÀNGELS GONYALONS, L'ESTRELLA DE DAGOLL-DAGOM

«No vull despullar-me perquè sóc rossa»

Àngels Gonyalons és la protagonista de 'Mar i Cel', l'últim musical del grup Dagoll-Dagom. El seu paper: heroïna romàntica en un vaixell ple de pirates. Una història d'amor entre el mar i el cel que acaba en tragèdia.

Mercè Sarrias

Per a Àngels Gonyalons hi ha papers bombó i papers una mica ossos. Aquest és dels segons. Més de dues hores amb cara de tristesa cantant cançons malencòniques i dissortades. Només hi ha un moment per riure, quan al costat del seu amor contempla el mar i s'oblida de tot. Ella, contenta, s'esforça a esbossar un gran somriure de dentífric.

«No és que no m'agradin els dramas. Tenia moltes ganes de fer tragèdia perquè he fet molta cosa còmica i em venia de gust un paper seriós... ¡però tant!».

L'obra s'acaba d'estrenar i és èxit assegurat. El pressupost, astronòmic, és de cent cinquanta milions de pessetes aproximadament. Un vaixell que pesa unes deu tones es passeja per l'escenari. Àngels Gonyalons corre d'un costat a l'altre amb un vestit d'època i una virtut a defensar a qualsevol preu.

«Una vegada vaig anar a veure un espectacle de music-hall. La vedette tenia un nom molt estranger i sonor. A la sortida un amic em va dir que el seu nom veritable era una cosa així com Paquita Benítez. A mi em va semblar molt ridícul el canvi. Per això mai m'he volgut posar un nom artístic. Si em dic

Àngels Gonyalons, doncs que s'ho aprenguin, ja sé que costa molt. Em diuen Brunyalons, Gomalons... el que vulguis, però pitjor seria que em digués un nom molt estranger i algú descobrís que em veritat em dic Àngels Gonyalons i ho anés escampant pertot arreu».

—¿Què volies ser de petita?

—Quan jo era petita em posava sempre discos i imitava tots els cantants. Crec que això m'ha servit molt per aprendre a cantar. M'encantaven els cantants negres. Sempre deia: mare, jo vull ser negra, negra amb els cabells rossos. Perquè jo tenia molt clar que ser rossa, tan rossa com jo, era diferent dels altres i estava molt orgullosa dels meus cabells.

—¿Com vas començar a fer teatre?

—Sóc totalment autodidacta. Vaig començar a fer teatre als setze anys. Feia teatre infantil a les escoles. Als divuit vaig entrar a la companyia del Paco Morán, amb qui he fet quatre obres, una d'elles amb la Irene Gutiérrez Caba. És una dona meravellosa, en tots els sentits. És una actriu immillorable. Menejava el Paco Morán com volia, i mira que és difícil. No sé, tractava tot-hom com si res, mai mirava per sobre ningú. Era perfecta. Encara, a vegades, ens escrivim i mira que d'això ja fa tres anys.

Amb el Paco vaig acabar fent una obra que només érem ell i jo sols, imagina't. El meu primer paper important i la primera vegada que em vaig quedar afònica.

—¿Com es treballava amb Paco Morán?

—Allò era l'ofici. Jo crec que és on vaig aprendre a fer teatre. Quan ve gent sortida de l'Institut del Teatre i diuen que no volen fer més de set representacions a la setmana jo els dic: «¡Nen! ¡Tu sí que no saps el que és guanyar-se les garrofes!». Una vegada, a Palma de Mallorca, vam arribar a fer catorze representacions en una setmana, dues cada dia, vaig acabar destrossada.

L'obra amb la qual vaig guanyar el premi Joanot d'interpretació, *Media naranja y medio limón*, el mateix any que Josep M. Flotats guanyava el masculí, l'havíem assajada durant quinze dies, i després va i et donen el gran premi.

Amb *Mar i Cel*, al Victòria, ja fa dos messos que assagem. Crec que és una bona manera de treballar, còmoda i completa. Però jo sempre tinc pressa, sóc molt impacient.

—¿És necessària la tècnica?

—Jo no he estat mai a cap institut ni res, he après a força de pujar a l'es-

cenari i de mirar. Quan treballava amb la Irene Gutiérrez Caba no m'estava ni un minut al camerino. Tota l'estona allà, veient com ho feia, aprenent. Vinga a mirar-la... Ara me'n volia anar un any a Londres a estudiar alguna cosa de tècnica; si no m'haguessin ofert aquest paper a *Mar i Cel* ja seria allà. Sóc totalment intuïtiva i crec que està bé, que es pot ser actriu i treballar només amb la intuïció, però també està bé tenir una tècnica. Les coses que pots trobar aquí no m'agraden. Si jo sabés, per exemple, que el Joan Borràs fa classes a l'Institut del Teatre, me n'hi anava corrents, perquè trobo que és molt bon actor. Ho voldria saber tot: com s'ho fa, com s'aprèn els papers... Però tampoc estic molt disposada a anar a classes, sóc molt inconstant. Per això faig teatre, m'agrada anar canviant i treballar amb un objectiu a curt termini. Sóc d'aquells de curset de tres mesos, intensiu, ¡i apa, anar fent!

—¿Què és allò que més t'agrada?

—El que m'agrada més de tot és fer teatre, m'encanta. No voldria fer res més. Els caps de setmana m'avorreixo, només espero que arribi el dilluns. Crec que això és una mica perillós, la feina es pot convertir en una obsessió, però no puc fer-hi res. A més, m'agrada el teatre, ni la tele ni el cine. Tampoc puc dir-ho tan definitivament, perquè no tinc molta experiència ni en tele ni en cine, però vaja.

—El teatre aquí...

—El problema de fer teatre aquí és que a la gent no li agrada el teatre. Això no és com Londres. A mí, Londres m'encanta. Sempre que puc, hi vaig. M'hi estic quatre dies, veig cada dia dues obres de teatre i un dia tres. Disfruto moltíssim. Allà la gent va al teatre i s'ho passa bé.

—¿Has rebutjat molts papers?

—En el període entre el Paco Morán i *Torna-la a tocar Sam*, una obra que vaig fer sota la direcció de Ricard Reguant, vaig rebutjar fer un paper a *La Ronda*, una producció del Centre Dramàtic de la Generalitat, i *La rossa del bar*, una pel·lícula que al final va protagonitzar la Núria Hosta. Les vaig rebutjar perquè volien que em despullés. Jo no vull despullar-me perquè soc rossa, cosa poc habitual aquí, alta, prima i estic bé. No vull saltar de sobte a les portades de les revistes i arribar a la fama per la via ràpida. L'altre dia la meva germana petita em deia que perquè no volia ser famosa i li vaig respondre que no m'agradaria que tot-hom parlés de mí. Que consti que m'encanten les bones crítiques, no sóc modesta, però no vull cremar-me en

Àngels Gonyalons en una escena de «Mar i Cel».

dos dies. Després t'encasellen i ningú et crida per fer res més que nus, que és el que li passa ara a la Núria Hosta. Crec que la fama te l'has de treballar i darrere hi ha d'haver una base sòlida. A mi encara em queda molt per aprendre.

—¿Et sents satisfeta quan has acabat una feina?

—Mai. Sempre penso que podria haver-ho fet millor. I això no és bo. Ara estic començant a canviar. Una de les coses que m'agraden més del que he fet últimament és la cançó que tanca la pel·lícula *El complot dels anells*. Crec que he de començar a creure més en la meua feina, a sentir-me'n satisfeta i passar més de tot. Una cosa que he fet últimament i no m'ha agradat gens és el doblatge d'un personatge d'una sèrie de la tele amb Philip Marlowe. No sé on m'amagaré quan ho facin per la tele. Era el meu primer paper fix per a una sèrie i em vaig posar molt nerviosa. Treballava al costat d'actors molt bons. Quan vaig sentir el doblatge vaig pensar que era com quan sents una veu a la tele i penses: aquesta tia fleuma amb aquesta veueta...»

—*Mar i Cel*...

—No és l'obra on més m'agradaria treballar. Quan m'ho van proposar vaig llegir-me el llibre, que no s'assembla massa al que estem muntant, i vaig trobar la història... no sé. Diuen que *Mar i Cel* és el pitjor *dramón* de Guimerà. El paper és per a mi difícil, em costa entrar en la mentalitat d'aquest

personatge tan pur, trist, coent de vegades, però també has de saber treure-li el suc, té un repte.

És un projecte diferent, perquè treballa amb cantants, acrobates, l'ambient és molt animat. Abans de començar a assajar fem acrobàcia, cant, està bé treballar així i s'aprèn molt. Em diuen la reina de la corda perquè sóc la primera que vaig pujar dalt de la corda del vaixell i em vaig tirar d'un màntil a l'altre. Quan hi vaig arribar, estava aterrida, agafada a la corda, sense mirar. He descobert que m'agraden les alçades. Potser seria una bona trapezista.

—¿Com és Bozzo com a director?

—Bozzo no és un director d'actors, treballa molt el conjunt, però no sents que et sàpiga manejar, treure't coses. Un bon director d'actors fa meravelles amb els seus actors, els treu totes les seves possibilitats i registres. Quan vaig treballar a *Torna-la a tocar Sam*, amb el Ricard Reguant, em vaig sentir dirigida, perquè ell ha sigut molts anys actor i això es nota.

—¿No són molts diners, cent cinquanta milions, per a una obra de teatre?

—Jo no em fico amb la gent amb qui treballa, perquè l'empresa és l'empresa i jo vaig contractada. Mai he volgut formar part de cap companyia. Però que s'inverteixin cent cinquanta milions, que és el que s'ha publicat, em sembla una bestiesa en un país on el teatre no té ni un duro. Però hi ha qui té sort. □